LESLEY-ANN JONES

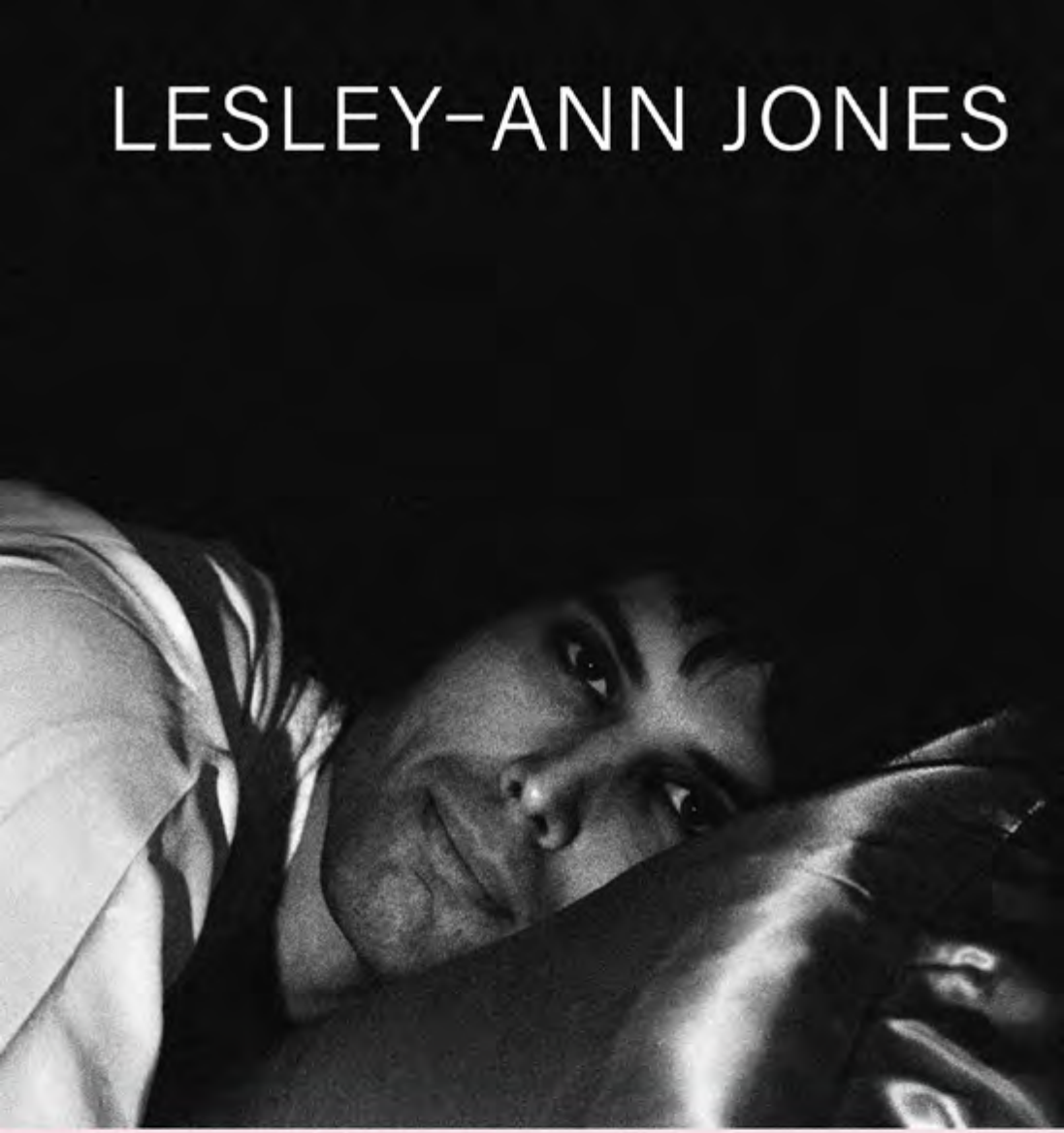

S LÁSKOU, FREDDIE

TAJNÝ ŽIVOT A LÁSKY FREDDIE MERCURYHO

CPRESS

S láskou, Freddie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lesley–Ann Jones
S láskou, Freddie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

S LÁSKOU, FREDDIE

S LÁSKOU, FREDDIE

TAJNÝ ŽIVOT A LÁSKY FREDDIE MERCURYHO

LESLEY-ANN JONES

CPRESS

Copyright © Lesley-Ann Jones, 2025
Translation © Roman Bureš, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5875-3 (1. zveřejnění, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-264-5879-1 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-5880-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5881-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

„Nádherné, laskavé a dojemné. Hloubavé, citlivé a důstojné – přesně jako on sám. Věrné a uctivé zachycení skutečného života Freddieho Mercuryho.“

„B.“

Pro B., s láskou a nekonečnou vděčností.

Přijď za mnou v nočním tichu;
Přijď šeptajíc tichý sen;
Přijď s tvářemi plnými smíchu;
Jako slunce rozzářit můj den;
Vrať se zpět a neskrývej slzy;
Má naději, lásko let, co utekly tak brzy.

Můj sladký sne, přesladký, hořkosladký sne;
Jenž se měl probudit až v Ráji;
Kde duše plné lásky splynou v jediné;
Kde dychtivé oči se otvírají;
Zpomalené dveře pozorujíc;
Co škvírou pustí dovnitř, ale ven nic.

I zdál se mi sen, že mohl bych být živ;
Můj život však ve smrti studený;
Vrať se mi ve snech, které míval jsem dřív;
Dech za dech, tep za tep vypůjčený;
Skloň se níž a šeptej mi,
Stejně, má lásko, jako před lety.

Christina Rossettiová (1830–1894)

In memoriam

Farrokh Bulsara: Frederick/Freddie/Fred Bulsara:
Freddie Mercury
5. září 1946 – 24. listopadu 1991

• • •

Boomanshaw Rustomji: Bomi Bulsara, Freddieho otec
14. prosince 1908 – 26. prosince 2003

Jer Bomi Bulsara: Jer Bulsara, Freddieho matka
16. října 1922 – 13. listopadu 2016

Maria de Montserrat Viviana Concepción Caballé i Folch:
Montserrat Caballé
12. dubna 1933 – 6. října 2018

Ursula Ledersteger: Barbara Valentin
15. prosince 1940 – 22. února 2002

Michael Edward Chester Smith:
Michael David Rock : Mick Rock
21. listopadu 1948 – 18. listopadu 2021

Robert Andrew „Andy“ Peebles
13. prosince 1948 – 22. března 2025

Joseph „Joe“ Fannelli
12. dubna 1954 – 2. června 1993

David Minns
4. února 1954 – květen 2007

James „Jim“ Hutton
4. ledna 1949 – 1. ledna 2010

Anthony Philip Swern: Phil „The Collector“ Swern
30. června 1948 – 31. srpna 2024

Peter Waters Dingley: Johnnie Walker
30. března 1945 – 31. prosince 2024

„Když člověk něco tvoří, je to svým způsobem,
jako kdyby si vedl deník.“

Pablo Picasso

„Pokud má svoboda nějaký význam,
pak ten, že člověk může ostatním říct i to,
co nechtějí slyšet.“

George Orwell

„Ti nejlepší lidé mají smysl pro krásu, odvahu riskovat, vnitřní pevnost k tomu, aby říkali pravdu, a schopnost obětovat se. Ironií osudu je, že právě jejich ctnosti je vystavují nebezpečí; často kvůli nim zakusí bolest a někdy je docela zničí.“

Ernest Hemingway

KAPITOLA 1

DOTKNOUT SE SLUNCE

15. prosince 2021, středa. Probudila jsem se brzy, došoupala se do kuchyně, udělala si čaj, vrátila se s hrnkem zpátky do postele a zachumlaná jsem se s mobilem v ruce ponořila do novinových titulků. To vše ještě před tím, než jsem se donutila vstát do práce, což bylo tehdy ještě těžší než obvykle.

Svět byl v sevření pandemie covidu-19. První celostátní lockdown ve Velké Británii byl vyhlášen 23. března předchozího roku a o dva měsíce později zase zrušen. Další omezení přišla během roku 2020 jako reakce na prudký nárůst počtu nakažených. Většinu pravidel uvolnili v polovině roku 2021, během třetí vlny způsobené variantou delta. Ale teď, deset dní před Vánocemi, čelila země nové hrozbě – smrtícímu omikronu. Tuto variantu britský Úřad pro ochranu zdraví označil za zatím *pravděpodobně nejzávažnější hrozbu* pandemie a varoval před *děsivým nárůstem* počtu případů v následujících dnech. Tato vlna pak přetrvala až do jara 2022. Do té doby si covid ve světě vyžádal už šestnáct milionů obětí.

Tehdejší britský premiér Boris Johnson čelil ponižující vzpouře proti opatřením, která měla zpomalit šíření omikronu. V médiích se hojně probíraly zprávy, že na Štědrý den by mohl být v izolaci víc než milion lidí. Profesor Chris Whitty, vrchní lékař Anglie, varoval, že se omikron šíří *závratným tempem*. O den dříve, 14. prosince, bylo potvrzeno 59 610 nových případů. Zdravotníci si však mysleli,

že skutečný počet nakažených je mnohonásobně vyšší. Z Ženevy přišla zpráva od Světové zdravotnické organizace, že tato varianta se šíří po celé planetě bezprecedentním tempem.

Z jiných zpráv: vědci oznámili, že plovoucí část obřího ledovce Thwaites v západní Antarktidě by se mohla během tří až pěti let rozpadnout, což by vedlo k výraznému zvýšení hladin oceánů. Bylo také potvrzeno, že Parkerova sluneční sonda americké NASA proletěla dosud neprobádanou částí nízké sluneční koróny a *dotkla se Slunce*. K tomu sice došlo už v dubnu předchozího roku, ale tento mimořádný úspěch mohl být potvrzen až nyní, o několik měsíců později, když se klíčová data vrátila zpět na Zemi.

Ovládla tato úžasná událost titulky? Otevřela nám nový pohled a přinesla tolik potřebnou naději? Ne, téměř nikdo si jí nevšiml. Média naprosto bláznila kvůli bujarému večírku v centrále Konzervativní strany, který praskl poté, co někdo zveřejnil video, na němž personál z Downing Street popíjel na nelegální vánoční oslavě. A bylo zle. Vláda tím dala jasně najevo, že ohrnuje nos nad *obyčejnými lidmi*, když se neřídila vlastními pravidly. Důsledky byly pro mnohé katastrofální. I když zdaleka ne tak zlé jako pro ty, kteří již umírali a kterým bylo upřeno důstojné rozloučení: v izolaci, v nemocnicích a v pečovatelských domech, daleko od svých blízkých.

Téhož dne se stalo ještě něco, co mi tohle konkrétní datum a s ním spojené události navždy vrylo do paměti tak silně, že pochybuji, že na ně kdy zapomenu. V 11:55 mi do e-mailové schránky dorazila zpráva označená jako: *K rukám Lesley-Ann Jonesové ohledně její knihy.* Tehdy jsem ještě netušila, že to bude první z laviny dopisů o Freddiem Mercurym, které mi budou během

příštích tří a půl let přistávat v poště. Příběh, který přinášely, byl natolik přelomový a neuvěřitelný, že jsem se v jednu chvíli sama sebe ptala, jestli jsem při smyslech, když mu věřím.

Napsala jsem o Freddiem tři samostatné, ucelené knihy, které vyšly v letech 1997 až 2021 ve čtyřech svazcích u nakladatelství Hodder & Stoughton. Šlo o biografie, které si vyžádaly dlouhé a komplikované cesty do jeho rodiště na Zanzibaru u východoafrického pobřeží a do internátní školy svatého Petra v indickém Pandžganí, kde pobýval mezi osmým a šestnáctým rokem života. Dalo by se tedy říct, že toho o životě a kariéře frontmana Queenů vím opravdu hodně. Ale to všechno, co jsem znala, náhle bledlo ve srovnání s množstvím informací, které mi dobrovolně poskytl anonymní pisatel tohoto e-mailu, jehož první nevyžádaná zpráva měla ohromujících dvacet šest tisíc slov.

„Chtěl jsem Vám napsat už dávno (téměř patnáct let, od prvního vydání vaší knihy)," začal pisatel. „Hodně jsem váhal a opravdu jsem o tom dlouho přemýšlel, než jsem se rozhodl. Freddie si totiž přál, aby jeho soukromí zůstalo soukromým; navíc je to pořád těžké a velmi bolestivé; protože by se na mě určitě zlobil a nelíbilo by se mu, že tohle dělám. Ale Vy píšete Freddieho životopisy. Na své poslední knize o něm jste odvedla skvělou práci, a tak si myslím, že byste měla znát další fakta o jeho dětství, jeho hudbě, jeho polygamní bisexualitě a o Phillimore Gardens. O tom, jaký byl v soukromí, a o jeho poslední vůli. Uslyšíte to ode mě jako první a máte právo to použít, jak uznáte za vhodné. Nežádám za to nic… kromě pravdy, kvůli němu."

„Nejsem spisovatel," pokračoval. „Už desítky let jsem nemluvil anglicky a nedokážu ji už plynně používat. Není to má mateřština."

„Takže prosím omluvte chyby v pravopisu/gramatice/časování/slovosledu a nudný styl vyjadřování. Přeji Vám veselé Vánoce a vše dobré Vám, Vaší rodině a všem Vašim blízkým.

B.“

• • •

Byl to podvod? Výplod fantazie nějakého zatrpklého trolla nebo hatera? Autoři knih jsou na výstřední korespondenci zvyklí, takže jsem neodpověděla hned. Místo toho jsem si ten jednačtyřicet stran dlouhý mail vytiskla, strčila ho do tašky a zamířila do své oblíbené kavárny o pár ulic dál. Ke zprávě se vrátím večer, až budu mít čas její obsah vstřebat a dělat si poznámky. Pokud by to, co se tam píše, byla pravda, byly by to ohromující informace. A mohly by mít i následky. Chtěla jsem odpovědět. Potřebovala jsem zjistit, kdo mi zprávu poslal. Ale než to udělám, musím si ji znovu projít a důkladně ji promyslet.

Cítila jsem, že pisateli musím vysvětlit, že jeho hlavní návrh, tedy samotný důvod, proč se mi ozval, nelze uskutečnit. Nebylo by možné aktualizovat můj poslední titul o Freddiem, knihu *Love of My Life*[1], bez důkazu, že ta neuvěřitelná odhalení jsou pravdivá. Dřív, než bych se pustila do čehokoli dalšího, bych musela znát totožnost pisatele. A taky bych potřebovala jeho písemný souhlas s uveřejněním. Museli by do toho být zapojeni agenti, editoři i právníci. Bylo totiž dost pravděpodobné, že tahle odhalení způsobí celosvětovou senzaci. Není důvod o tom pochybovat. Na světové scéně je věhlas Queenů stále obrovský. Freddieho předčasná smrt mu zajistila nesmrtelnost podobně jako Jamesi Deanovi, Marilyn

Monroe, Elvisi Presleymu a dalším legendám, jejichž sláva překonává čas. Zároveň existovalo riziko, že některé osoby se mohou cítit dotčené, rozzlobené, nebo dokonce podniknou právní kroky. Měla jsem to radši nechat být? Nebo vše zveřejnit a riskovat svou pověst? Uvnitř už jsem si odpověděla. „Pokud jste měl k Freddiemu tak blízko, jak naznačujete," napsala jsem, „pak bych přenesla hory a obětovala všechno, co mám, aby se to povedlo. Ale klíčové jsou důkazy a fakta. Kdybyste byla například Mary Austinová (Freddieho bývalá snoubenka), to by samo o sobě asi stačilo. Ale možná jste někdo ještě bližší?"

Poděkovala jsem pisateli za jeho laskavost, odepsala jsem s přáním hezkých Vánoc a popřála mu „bezpečný a klidný" nový rok. Taková přání si lidé během covidových let často psali. Nikdo už nic nebral jako samozřejmost.

O dva dny později jsem obdržela další dva e-maily, které dorazily s odstupem několika hodin. První přišel v 8:43, druhý krátce po poledni.

„Nejsem Mary (Austinová)," ujistil mě pisatel v tom prvním. „Mám k ní obrovský respekt – i k lásce a pokoji, které Freddiemu přinesla. Samozřejmě by to pro vás a i pro mě bylo jednodušší, kdyby promluvila. Ale rozhodla se mlčet, a to i po všech těch letech a navzdory všemu, čím si prošla. Obdivuji ji za to a respektuji její rozhodnutí."

Můj protějšek choval také velkou úctu k basistovi skupiny Queen Johnu Deaconovi a bubeníkovi Rogeru Taylorovi. Ale, jak pisatel zdůraznil, nebyl ani jedním z nich. A nebyl to ani producent skupiny Queen Reinhold Mack, ani žádné z jeho dětí, které má s manželkou Ingrid – kdybych o tam snad uvažovala. Z jistého úhlu

pohledu by to dávalo smysl, protože jejich třetí syn, John Frederick, je kmotřencem Freddieho i Johna Deacona a Freddie mu vybral jméno. Ale pisatel nebyl příbuzný nikoho z výše jmenovaných. Byl jedním z „Freddieho přátel", jak to sám napsal v uvozovkách? Ani náhodou. Ať už byl kdokoli, proč psal právě mně?

„Komu jinému než vám?" odpověděl. „Ve vaší knize je pár chyb, to ano, ale vím, že jste ji napsala nejlépe, jak jste v té době mohla. Na základě informací, které vám poskytli jiní. Je to seriózní práce a děkuji za ni. Proto jsem vás kontaktoval. Protože jsou tu fakta, která byste měla znát. O Freddiem je stále co říct. O celých pětačtyřiceti letech jeho života. Ano, mohl jsem napsat vašemu příteli Davidu Wiggovi. Nic proti němu nemám. Zdál by se jako logická volba. Je to novinář, kterému Freddie věřil nejvíc. Poskytl mu víc rozhovorů než komukoli jinému. A byly dlouhé a podrobné, ne patnáctiminutové žvásty. Ale v posledních šesti letech Freddieho života se věci změnily. Davidovi ani žádnému jinému novináři nikdy neřekl, že je HIV pozitivní. Neprozradil jim ani, když u něj propukl plně rozvinutý AIDS. Ne, Davidu Wiggovi bych napsat nemohl. Nedávalo by to smysl."

• • •

Tak začal náš vztah. Byly noci, kdy jsem v očekávání dalšího kousku skládačky téměř nemohla spát. Byla jsem tak nedočkavá! Naše konverzace se brzy stočila ke kontroverznímu filmovému hitu o skupině Queen.

Dne 24. října 2018 (v ČR 1. listopadu), sedmadvacet let po Freddieho smrti, uvedli Queen a jejich spolupracovníci do kin

film *Bohemian Rhapsody*. V hlavních rolích se objevili Rami Malek jako Freddie a Lucy Boynton jako Mary Austinová, která byla vykreslena jako jeho dlouholetá kamarádka a bývalá snoubenka. Gwilym Lee ztvárnil kytaristu Briana Maye, Ben Hardy bubeníka Rogera Taylora a Joe Mazzello baskytaristu Johna Deacona. Film se zaměřil na život frontmana skupiny a mapoval kariéru Queen od jejich založení v roce 1970 až po triumfální vystoupení na benefičním koncertu *Live Aid*, pořádaném Bobem Geldofem a Midgem Urem na starém londýnském stadionu ve Wembley 13. července 1985. Produkce se ujaly Regency Enterprises, GK Films a Queen Films a distribuce 20th Century Fox. Snímek *Bohemian Rhapsody* překonával rekordy návštěvnosti po celém světě. Při rozpočtu kolem 50 milionů dolarů (1,1 miliardy korun) vydělal přes 910,8 milionu dolarů (19,6 miliardy korun). Stal se šestým nejvýdělečnějším filmem roku 2018 a zároveň nejprodávanějším životopisným a dramatickým filmem toho roku. V této kategorii jej překonal až o pět let později *Oppenheimer* s Cillianem Murphym v hlavní roli otce atomové bomby.

Na 91. ročníku udílení Oscarů v roce 2019 získal *Bohemian Rhapsody* čtyři sošky: za nejlepšího herce (Rami Malek), střih, střih zvuku a mix zvuku. Byl společně s filmy *Zelená kniha*, *Black Panther*, *BlacKkKlansman*, *Favoritka*, *Roma*, *Zrodila se hvězda* a *Muž v pozadí* nominován i na nejlepší snímek, ale vítězství připadlo *Zelené knize*. Dále získal ocenění za nejlepší dramatický film na 76. ročníku Zlatých glóbů, byl nominován na cenu Producers Guild of America za nejlepší film roku a obdržel také cenu BAFTA za nejlepší britský film. Rami Malek získal za svůj výkon Zlatý glóbus, cenu Screen Actors Guild i BAFTA za nejlepšího herce. Kromě těchto úspěchů

se *Bohemian Rhapsody* ve Velké Británii stal také nejrychleji stahovaným filmem všech dob na digitálním trhu, když během pouhých osmi dnů zaznamenal 265 000 stažení.

Těm, kteří věděli, však film přišel nedostatečný. Profesionální kritici ho označili za „průměrný", „trochu zmatečný", „vydezinfikovaný", „směšný" nebo „královsky trapný". Posmívali se mu jako „hroznému", „sebestřednému", „revizionistickému", a dokonce ho nazvali „nestydatým mýtotvorným aktem". Tvůrci byli obviněni, že v něm s pravdou „pracovali velmi volně". Jeden novinář se ušklíbl, že producenti udělali „z rockového života pouze pro dospělé líbivý film pro mládež dostupný od 13 let", jen aby natáhli diváky do kin. V čem byl problém? Zdálo se, že hlavně v jeho rozsahu. Internet se málem zhroutil pod přívalem lidí, kteří se předháněli v mapování chyb a zjednodušení, které se ve filmu objevily. Například? Zcela ignoroval zásadních prvních osmnáct let Freddieho života, které strávil v Africe a Indii – což byly, navzdory jeho pozdější rockové slávě s Queen, možná nejbohatší, nejbarevnější, nejdobrodružnější a zároveň nejtragičtější roky jeho života. A pak tu byly ty modré oči. Freddie měl oči tak tmavě hnědé, že v určitém světle vypadaly téměř černě. Jak později poznamenal můj korespondent:

„Ty bledě modré oči byla hrubá chyba. Svýma očima toho dovedl vyjádřit tolik: souhlas, nesouhlas, povzbuzení, podporu. Radost, štěstí, něhu a později i určitou melancholii. Jeho pohled měl neuvěřitelnou sílu. Cokoliv jím chtěl sdělit, nikdo mu nemohl odporovat. Já teda rozhodně ne. Taky jsem si ve filmu všiml, že jeho čelist vůbec nepasuje k silnému hlasu. A jak sedí u piana? To je celé špatně. A jeho ruce… kde jsou jeho ruce?! Negestikuloval jen rukama, ale celými pažemi. Pořád. Dokonce i při klidných nebo velmi vážných

rozhovorech. Ovládal se jen při tiskových konferencích nebo natáčených rozhovorech. Jinak své promluvy doprovázel nádhernými, vášnivými gesty. Kam se poděl jeho smysl pro humor? Jeho vtipy? Jeho zábavné hry? Jeho každodenní radosti? (A nemyslím jen večírky.) V tom filmu Freddieho skoro nepoznávám."

Navíc byl ve filmu představen pod původním jménem Farrokh Bulsara a měl si ho změnit až poté, co se setkal s budoucími spoluhráči z Queen. Takhle to ale nebylo. Jméno „Freddie" mu dali spolužáci už o několik let dříve, když ještě chodil na internátní školu v Indii, tisíce kilometrů od domova. A jedna z klíčových postav filmu, hudební producent Ray Foster, kterého hraje Mike Myers (hvězda *Wayneova světa*), ve skutečnosti nikdy neexistovala.

Ve filmu se objeví i postava zesnulého DJ rádia Capital Kennyho Everetta, Freddieho přítele, který premiérově předvede světu skladbu *Bohemian Rhapsody*[2]. Ve skutečnosti to však nebyl „Ev", ale David „Diddy" Hamilton z BBC Radio 1, kdo měl tu čest být vůbec prvním, kdo skladbu pustil do éteru. David to udělal ve svém vlastním pořadu, kde ji představil jako Nahrávku týdne.

A to není všechno. Basista John Deacon nikdy na žádném z alb kapely nezpíval vokály, i když na koncertech občas zpíval doprovodné hlasy. Některé skladby se ve filmu objevují ve špatném chronologickém pořadí – například *We Will Rock You* a *Fat-Bottomed Girls*. Film představuje Jima Huttona, Freddieho pozdějšího partnera, jako číšníka na jedné z jeho party. Ve skutečnosti ale Jim tehdy pracoval jako kadeřník v hotelu Savoy, kde se s Freddiem setkali poprvé. Nebyla to „bývalá snoubenka" Mary Austinová, kdo Freddieho přesvědčil, aby se dal se skupinou „opět dohromady" a vystoupil s ní na *Live Aid*. Ve skutečnosti zrovna uzavírali turné

The Works a skupina ještě oficiálně neskončila. A nebyl to Freddie, kdo přemluvil ostatní, aby *Live Aid* odehráli. To byla zásluha jejich manažera Jima „Miami" Beache (ve filmu ho ztvárnil Tom Hollander), který jim předal požadavek maskovaný jako prosbu od Boba Geldofa. Freddie tehdy ještě netušil, že je HIV pozitivní. K jeho nakažení došlo těsně před koncertem ve Wembley 13. července 1985. Takže i když to ve filmu je, v reálu svým kolegům tuto skutečnost před vystoupením neoznámil. „Film se samozřejmě nemohl tématu AIDS vyhnout," řekl mi tehdy pisatel. „Neměli jinou možnost, museli se k tomu nějak postavit. Ale pravda je, že u Freddieho se plně rozvinutý AIDS projevil až v roce 1989, ne v roce 1985. Takové tvrzení zcela překrucuje historii posledních šesti let jeho života."

Freddie také před koncertem *Live Aid* nepředstavil Jima svým rodičům. Závěrečné titulky pak tvrdí, že Freddie a Mary zůstali přáteli a zároveň byl až do své smrti ve vztahu s Jimem. Ve skutečnosti ale pro sebe Freddie a Mary zůstali těmi nejbližšími lidmi až do konce. Jim byl, jak jsme někteří z nás už dříve tušili, hlavně praktickým řešením. Domácím sexuálním partnerem do časů, kdy už Freddie kvůli AIDS nemohl vést nespoutaný život. Film navíc zcela opomíjí Freddieho zkušenost z osmdesátkového Mnichova. Epizodu, která zahrnovala jeho poslední a osudový úlet, než se vzdal hedonistického života. Poté, bohužel příliš pozdě na to, aby si zachránil život, hledal útočiště v klidnějším, domácím fungování. Další obrovskou chybou je, že film zcela ignoruje rakouskou herečku Barbaru Valentin, přestože všichni věděli, že ve Freddieho životě hrála důležitou roli. Ti dva si byli dokonce tak blízcí, že si spolu pořídili byt.

Shrnuto a podtrženo, tenhle skřípavý kousek jede na časové ose, která je s realitou natolik bolestivě v rozporu, že místy působí až směšně. Ohýbá pravdu ve jménu zábavy? To je přece Hollywood, ne? Občasné přepisování historie je pochopitelné. Není možné nacpat pětačtyřicet let do životopisného filmu o délce něco přes dvě hodiny. Ale zde je celý film postaven na postavě, která je zásadním překroucením člověka, jehož má oslavovat, což je neomluvitelné. Je to navíc ohromné klišé. Na druhou stranu: nejsou tohle přesně Queen? Původní fanoušci jejich teatrálnost znali a přijali. Ti, kdo kapelu sledovali už od sedmdesátých let, přehlíželi a odpouštěli filmu jeho chyby, opomenutí a výmysly, které prezentoval jako „uměleckou licenci" nebo „nadsázku" – stejně jako dávno předtím přijali podivnosti a výstřednosti samotné kapely. Queen si získali jejich srdce takoví, jací byli, a fanoušci je milovali právě pro jejich odlišnost. Právě ona „klišoidnost" byla tím, co je dělalo jedinečnými. Stručně řečeno fanouškům Queen film nevadil, brali ho takový, jaký je. Znovu se zamilovali do jejich hudby a všechny zkratky a nedostatky filmu přijali s notnou dávkou nadhledu.

V mnoha jiných divácích ale film zanechal pocit hořkosti a také nepříjemný dojem, že v něm „něco zásadního a podstatného chybí", jak to formuloval Peter Travers v časopise *Rolling Stone*. Ne, že by tehdy mohl cokoli tušit, když daná slova psal, ale tento jeho výrok se zpětně ukázal jako slabounký odvar reality.

• • •

„Ani jednou se v celém filmu nezasměje," připomněl mi můj korespondent. „Ani jednou nevypadá šťastně. Ten film přitáhl úplně

novou generaci fanoušků, kteří nejenže neznají Freddieho Bulsaru, ale nemohou poznat ani pravého Freddieho Mercuryho, protože tenhle film ukazuje jeho podobu, která je pravdě na hony vzdálená. A co hůř: někteří lidé pak začali přepisovat celý Freddieho příběh tak, aby odpovídal obrazu, který si o něm vytvořili právě díky onomu filmu."

„Ten film nezobrazuje Freddieho Mercuryho," trval pisatel na svém. „Tím méně Freddieho Bulsaru. Jediné, co je v tom filmu autentické, je soundtrack. Deset let práce a pak přijde tohle!"

Není to přehnané? Jediná pravda?

„Na jejich obhajobu," připustil pisatel, „vím, že kapela a jejich management byli chyceni v pasti. Problémy s producenty a režiséry, neshody během natáčení, napětí, zpoždění, porušování smluv… a samozřejmě byli zákonně i finančně zavázáni film dokončit v předem smluveném termínu. Bylo to poprvé od éry jejich spolupráce s bratry Sheffieldovými, co si kapela nedostatečně kryla záda." Měl na mysli Normana a Barryho Sheffieldovy, spoluzakladatele a spolumajitele londýnských nahrávacích studií Trident, kteří Queen podpořili na začátku jejich kariéry. Nicméně za cenu, která je tehdy srazila zpět.

„Freddie by byl tím filmem zděšen," zněl pisatelův verdikt. „Zježily by se mu z něj vlasy. Kdyby byl naživu, dopadlo by to úplně jinak. Byl by se plně zapojil do každého kroku tvůrčího procesu. Jak měl ve zvyku, kontroloval by všechno do nejmenšího detailu. Všechno by se dělalo podle něj, jinak by film nikdy nespatřil světlo světa. Ale upřímně si myslím, že by ho ve skutečnosti ani nikdy nenechal vzniknout, protože by ho to velmi rychle začalo nudit, změnil by názor a z celého projektu vycouval ještě dřív, než by se vůbec rozběhl."

Následně označil za „politováníhodné“ všechny ty četné pocty Freddieho narozeninám, „oficiální“ oslavy padesátých narozenin kapely v roce 2020, akce připomínající výročí jeho smrti („Jak lze oslavovat smrt? Nedokážu to pochopit.“) a také smutný odchod Micka Rocka. „Fotograf sedmdesátek“ byl mnoho let Freddieho věrným přítelem, věděl o něm všechno a po celý život uchovával jeho nejlépe střežená tajemství. Rockova smrt v pisateli vyvolala, jak přiznal, „hodně emocí“.

A co Freddieho spoluhráči? „Rozlišuji mezi ‚Queen Machine‘ a čtyřmi členy skupiny Queen,“ odpověděl. „Myslím tím byznys jako protiklad samotné kapely. Nikdy bych neřekl, že Roger Taylor nebo John Deacon využili Freddieho smrt. John měl vždy stejný přístup: byl tím ‚posledním v řadě‘. Vyjádřil svůj názor, ale když došlo na hlasování, zdržel se. To je samo o sobě způsob, jak se zapojit. Je příznačné, že o Freddiem téměř dvacet pět let veřejně nepromluvil.“

Kdykoli o Freddiem mluví Roger, dodal, „vždycky je velmi uctivý. Nikdy nedělá žádné narážky nebo dvojsmysly. Musíte si uvědomit, že Queen sice tvořili Freddie, Roger, John a Brian a nikdo jiný, že tito čtyři rozhodovali. Jenže Queen jako takový byl téměř výlučně jen Freddie, a to od samého začátku. Byl to on, kdo Queen stvořil. Ano, předtím tu byla kapela Smile, ve které hráli Roger a Brian, ale Queen bylo něco úplně jiného. Jejich ambice, cíle i vize, to všechno tvořil výhradně Freddie. Nikdy se nevzdal, ani když byli po krk v problémech s bratry Sheffieldovými, topili se v dluzích nebo čelili jiným těžkým obdobím. Freddie byl tím, kdo měl poslední slovo. Roger, John i Brian se museli podřídit jeho rozhodnutím a zpochybňovali je jen zřídka, i když s nimi nesouhlasili. Věděli, že Freddie má vizi,

která přesahuje jejich vlastní. Zvuk kapely byl sice do velké míry dílem Rogera a Briana, ale Freddie z nich udělal Queen. Možná je to jeden z důvodů, proč se John po Freddieho smrti stáhl ze scény."

• • •

V srpnu 2021 začal Brian May v rozhovorech naznačovat možné pokračování filmu *Bohemian Rhapsody*. Řekl, že on a Roger Taylor „vedou jednání". To nebylo žádným překvapením. Jen málo studií nebo produkčních společností by odolalo vidině pokračování filmu, který se stal celosvětovou senzací a několika lidem vydělal tolik peněz, že je za celý život nestihnou utratit. Brian přiznal, že by mohlo trvat „roky", než se podaří napsat dobrý scénář. Ostatně trvalo „roky", než se jim podařilo seskládat roztříštěný děj *Bohemian Rhapsody*. Jak napsat další, ještě lepší scénář? Co když jediná možnost by byla zradit Freddieho důvěru, porušit slib, který mu dali, a prozradit světu jeho poslední a nejutajovanější tajemství?

Těžko se mi věří, že by byli něčeho takového schopní. Ale nemohly být právě zvěsti o chystaném novém filmu onou pověstnou poslední kapkou? Tím, co přimělo zatím neznámého zasvěcence najít mě a navrhnout mi, abych pravdu odhalila jeho nebo jejím jménem? Přemýšlela jsem o tom. Tedy alespoň zpočátku. Jak jsem však měla během následujících tří a půl let zjistit, celá situace byla mnohem složitější.

• • •

„Vím, že si tím, co ti teď říkám, protiřečím," napsal můj dopisovatel. „Freddie si přál, aby jeho soukromí zůstalo soukromým, a přesto tady teď s tebou komunikuji. Proč? Kvůli filmu, který je plný smyšlenek. Kvůli takzvaným ‚přátelům', kteří ho bodli do zad. Kvůli všem těm knihám, článkům a dokumentům, které jsou plné nesrovnalostí a líčí ho falešně jako někoho úplně jiného, než kým ve skutečnosti byl. Desítky let se chráním před krutými útoky a účelovými křivdami. Ale teď už dál mlčet nemohu. Nemám žádné přání, touhu ani ambici vystoupit ze stínu, mluvit o sobě, dávat rozhovory, nechat se fotit nebo vystupovat v televizi. Nikdy za svého života se nepodělím o to, co je mi nejdražší: o fotky, videa, vzkazy, dopisy, dárky a všechno ostatní, co mi Freddie dal. Vím, jak sobecky to působí. Ale nejsem ženou, která by chtěla být ve světle reflektorů…"

Aha! Tohle je úplně první náznak pohlaví mého pisatele… tedy vlastně *pisatelky*.

„Jsem stydlivá, introvertní, uzavřená, odtažitá a mlčenlivá," napsala. „Navenek jsem úplně jiná než on. Nenosím žádné kostýmy. Nemám žádný veřejný profil. Nemám účty na sociálních sítích. Čtyřicet pět let jsem žila v anonymitě a jsem tak naprosto spokojená. To, jak žiji, se kvůli vyřčeným věcem, nijak nezmění, bez ohledu na to, jestli se ty informace dostanou na veřejnost. Nemám v úmyslu otevírat Pandořinu skříňku. Jednou z mnoha cenných věcí, které mě Freddie naučil, bylo, že pokud chci, aby moje tajemství zůstalo tajemstvím, musím si ho nechat pro sebe a nikomu ho neříkat… Kromě Mic. To byla moje kočka."

„… mnoha cenných věcí, které mě Freddie naučil…" přesně tato slova všechno změnila. Všechno do sebe začalo zapadat. Najednou jsem si ji dokázala představit. Pochopila jsem. Přesně jsem věděla

(nebo jsem to alespoň začínala tušit, jakkoli to znělo neuvěřitelně), s kým mám tu čest. V takových chvílích člověku vyskočí srdce až do krku. Skutečně jsem zatajila dech. Musím si sednout, pomyslela jsem si. Jenže já už seděla… Měla jsem odvahu položit tu otázku? Popřela by to? Mohla bych ji svou zvědavostí vyděsit a odehnat?

Předběhla mě.

„Emočně nejsem schopná jít dál. Máš můj souhlas a pověření odhalit pravdu. Můžeš mě citovat a udělat, co je třeba. Nic za to nechci. Nepotřebuji peníze ani uznání. Žádný jiný životopisec nenapsal nic, co by si ode mě zasloužilo reakci. Jsi jediná. Vím, že tě tím stavím do velmi choulostivé a nepříjemné situace. Poslední, co bych chtěla, je dostat tě do problémů. Nedokážu ti ani říct, jak těžké to pro mě bylo.

Vím, že jsem ti měla napsat už před lety. Opravdu a upřímně toho lituji. Nedokážu nabídnout žádné rozumné vysvětlení. Mohu ti říct jen jediné: teď jsem tady. “

• • •

Možná by se k tomu jednou dostal (zamýšlela se se mnou asi rok od našeho prvního kontaktu), možná někdy v šedesáti nebo pětašedesáti by Freddie přece jen sepsal své paměti.

„Kdo ví? Myslím, že by to pravděpodobně udělal. Část jeho nitra chtěla, aby se svět dozvěděl, jaký doopravdy byl, protože víc než cokoli jiného nesnášel lži a zradu. Právě tyhle věci ho bolely a rozčilovaly nejvíc. Sám byl v podstatě neschopný jakýchkoli nečestností a věřil, že i ostatní jsou na tom stejně jako on. Jenže nakonec ho za jeho zády využívali a zrazovali. Nesnášel, že lidé viděli jen jeho

výstřední stránku. Strašně ho trápilo, když někoho přitahovala jeho sláva a peníze a pak ho vykreslovali jako povrchního, nafoukaného a směšného, i když ve skutečnosti byl přesný opak. Pod tou okázalou fasádou byl velmi plachý a uzavřený muž. A za tou plachostí se skrývala obrovská hloubka srdce a duše, kterou znalo jen pár vyvolených. Myslím, že by nakonec došel do bodu, kdy by už nedokázal dál snášet lži a zrady. Vybuchl by, jak to míval ve zvyku, a konečně by s pravdou o sobě samém vystoupil na veřejnost. Opravdu věřím, že by to jednoho dne udělal. Byla to jen otázka času."

• • •

Zůstaly jsme v blízkém kontaktu. Vybudovaly jsme si mezi sebou důvěru, pouto a vzájemné porozumění. Postupem času jsme se začaly vnímat jako přítelkyně. V době, kdy toto píšu, se známe už víc než tři roky. Protože jsem jí slíbila, že nikdy neprozradím její jméno, budu ji v celé této knize označovat jako „B." Musím pro pořádek uvést, že mi B. v žádném okamžiku za napsání této knihy nenabídla peníze. A já bych od ní nic nepřijala. Chci jasně říct, že jsem skutečný příběh Freddieho Mercuryho napsala bez úplatku, bez kompromisů a zcela ze své vlastní vůle. Ona chce naopak zdůraznit, že z prodeje této knihy ani z jakékoli její případné adaptace nezíská žádné peníze.

Poslala mi ručně psaný dopis, jehož text uvádím na následujících stranách a jehož kopii můžete najít na konci této knihy.

• • •

Freddie Mercury byl a je mým otcem. Od chvíle, kdy jsem se narodila, jsme měli velmi blízký a láskyplný vztah. Trvalo to posledních patnáct let jeho života. Zbožňoval mě a byl mi oddaný. Okolnosti mého narození se mohou většině lidí zdát neobvyklé, ba dokonce pobuřující. To ale není překvapivé. Nikdy to nijak nesnížilo jeho odhodlání mě milovat a starat se o mě. Hýčkal si mě jako nejcennější poklad. Je jasné, že mě jeho smrt nesmírně zasáhla.

Krátce před tím, než zemřel, mi dal sbírku soukromých deníků, které si vedl od roku 1976, tedy ještě před mým narozením. Odhalují, místy až bolestně podrobně, příběh celého jeho života. Byly psány jeho vlastní rukou, kuličkovým perem, jeho vlastními slovy. Svěřil mi, své jediné dceři a nejbližší osobě, písemný záznam svých soukromých myšlenek, vzpomínek a pocitů ze všeho, co v životě prožil. Byl to jeho dar pro mě a naše společné tajemství. Ti, kdo s ním žili a sdíleli jeho život, o existenci těch zápisníků věděli. Po jeho smrti ale nikdo netušil, co se s nimi stalo. Jeho rodina, spoluhráči, nejbližší přátelé, kolegové ani manažeři až dosud nevěděli, že mi je věnoval jako dárek.

Mary Austinová, úžasná žena, která mu byla ve všech ohledech manželkou až do smrti, o něm věděla naprosto všechno, včetně všech jeho nejniternějších tajemství. Ostatní, jeho opravdoví přátelé, kteří by se dali spočítat na prstech jedné ruky, kapela, široké zástupy takzvaných přátel, zaměstnanců, najatých pomocníků a lidí, s nimiž měl pracovní vztahy (novináři, návrháři, filmaři, roadies, členové fanklubu), ještě širší zástup různých jeho osobních těch a oněch (osobní asistent, osobní filmař, osobní návrhář, osobní fotograf…), vzdálenější známí i všichni ostatní – ti všichni věděli jen to, co jim Freddie sám odhalil. Což nebylo mnoho.

Freddie byl nesmírně uzavřený člověk. Rozhovorů poskytl tak málo, že se tím stal proslulý. A právě proto bylo po jeho smrti tak snadné ho zneužívat a zrazovat. Překrucovat jeho slova, přepisovat jeho příběh, spekulovat a vytvářet nejrůznější teorie, které mají víc co do činění s určitou vysněnou představou Freddieho Mercuryho než s tím, kým skutečně byl. Tyto verze mají s reálným Freddiem pramálo společného. Vznikly kvůli zisku a egu těch, kteří je vytvořili. Freddieho by to všechno hluboce zranilo. Po více než třiceti letech lží, spekulací a zkreslování je načase nechat promluvit jeho samotného.

Když jsem koncem roku 2021 napsala Lesley-Ann Jonesové, měla jsem přečteno všechno, co kdy o mém otci napsala. Chtěla jsem jí nabídnout, aby převzala zodpovědnost za sdílení jeho skutečného příběhu. Měla jsem to v úmyslu už léta. Četla jsem spoustu jejích knih nejen o Freddiem, ale i o jiných umělcích. Oslovila mě její očividná snaha dobrat se pravdy a to, jak se ve svém psaní dokázala alespoň přiblížit tomu, jaký Freddie byl. Její kniha Love of My Life: The Lives and Loves of Freddie Mercury, vydaná v roce 2021, ho vykreslila přesněji než cokoli, co jsem do té doby četla. Většina toho, co o něm napsali a natočili takzvaní přátelé, milenci, zaměstnanci či kolegové, byla v lepším případě hrubě zkreslená, v horším čistě účelová. Ti, kdo o mé existenci věděli, jeho největší tajemství zachovali z loajality k němu. To, že se nyní jako dospělá rozhodnu vyjít na světlo, je čistě moje rozhodnutí. Nikdo mě k tomu nikdy nenutil.

Lesley-Ann a já jsme spolu od konce roku 2021 mnoho měsíců intenzivně komunikovaly. V kontaktu jsme dodnes. Naše dlouhé rozhovory byly velmi dojemné – místy téměř nesnesitelné a srdcervoucí. Svěřila jsem jí, kdo byl můj otec. Řekla jsem jí pravdu o jeho dětství, jeho životě a o všem, co formovalo to miminko, chlapce, dospívajícího,

mladého muže, dospělého člověka a tátu, jakým pro mě byl. Stejně jako jevištní postavu a masku Mercuryho, kterou si vytvořil. Vysvětlila jsem jí, jak odděloval jednotlivé části života, a samozřejmě jsme dlouze mluvily o našem společně stráveném čase.

Lesley-Ann přiletěla do Montreux v květnu 2023. Nežiji tam, to město jsme vybraly proto, že k němu měl Freddie citovou vazbu. Přijela, aby se tam setkala se mnou a s mou rodinou, aby si prohlédla Freddieho sedmnáct deníků, pohlednice, soukromé poznámky, dopisy, výpisy z účtů a další důležité dokumenty, aby viděla fotografie a soukromá videa a poslechla si nahrávky. Dlouho se mě snažila přesvědčit, abych některé fotografie zveřejnila. Není její vinou, že jsem se nakonec rozhodla to neudělat. I když si plně uvědomuji důležitost obrazové složky knihy, musela jsem odmítnout. Zveřejnění jakýchkoli záznamů z našeho společného času nepřicházelo v úvahu. Jsou to záznamy od otce pro jeho dceru, jeho jediné dítě. Jsou to vzpomínky na mého tátu a dědečka mých dětí. Jsou pro nás vzácné, jsou soukromé a chceme, aby soukromé zůstaly. Žádný z těchto osobních předmětů nebude nikdy vystaven na veřejnosti. Nikdy se také nebudou dražit. Nic mi ale nebrání sdílet vše, co jsem se z otcových zápisníků dozvěděla. Stejně tak je mým právem deníky kdykoli zničit, pokud se tak někdy rozhodnu. Freddieho fanoušci, milovníci jeho hudby a miliony těch, kdo si ho dodnes připomínají, by to měli respektovat. Doufám a modlím se, že to udělají. Pokud ne, bude to jen potvrzením, že jsem udělala dobře, když jsem si naše vzpomínky nechala pro sebe.

Život, který vedu se svým manželem a naší rodinou v jiné zemi, je velmi soukromý. A chceme, aby takový zůstal. Vážíme si svého klidného a anonymního života a nepřejeme si, aby ho cokoli narušilo. Nikdo nemusí vědět, kdo jsem. Nemám k tomu, co jsem odhalila